

[Socialministeren.]

missionens sikringsudvalg og hovedkommissionen inden næste folketingår vil kunne have taget stilling til spørgsmålene.

Jeg blev af den socialdemokratiske ordfører spurgt, om man kunne forvente, at der i næste folketingsamling kom lovforslag om disse ting. Jeg blev spurgt, om der ville komme forslag om fuldstændig ophævelse af karenstiden, og om forskellen mellem satsene for forsørgere og ikke-forsørgere ville blive ophævet.

Må jeg med hensyn til det sidste sige, hvad jeg også nævnte ved første behandling, at de kommende ordninger jo bygger på, at en vis procentdel af det aktuelle indtægtstab skal være afgørende for dagpengenes størrelse og ikke de maksimumsatsen, som man har i dag. Jeg mener således — og jeg kan være helt enig med fru Hanne Reintoft, jeg gav også udtryk for det ved første behandling — at vi skal væk fra sondringen mellem forsørgere og ikke-forsørgere, men jeg mener, at de forslag, vi måtte få fra kommissionen, vil betyde, at denne uheldige forskel falder bort.

Om karenstiden vil blive foreslået fuldstændig ophævet, har jeg ingen muligheder for at udtale mig om i dag, men jeg vil dog have lov at påpege, at en fuldstændig ophævelse rejser mange, også administrative problemer. Det har været vurderet — det er vel et skøn, men det har været vurderet — og udtalt f. eks. fra socialforskningsinstituttets side, at man regnede med, at det ville medføre en stigning i antallet af sager om dagpenge med 100-200 pct. Vi skal da også have det med ind i overvejelserne, om vi med ét slag kan klare det under det nuværende administrative system. Jeg tror, vi her må vente og se, hvad resultatet af kommissionens undersøgelser bliver.

Det samme gælder også med hensyn til spørgsmålet om dagpengenes niveau. Jeg kan heller ikke her give noget løfte om, hvad resultatet vil blive, men det hænger også i høj grad sammen med finansieringen. Når vi skal over på at have individuelt graduerede dagpenge, må vi også have et bidrag, der er gradueret, og altså gå væk fra det nuværende faste bidrag.

Hr. Helge Nielsen spurgte om, hvordan en dagpengeforsikret var stillet under den nuværende 80 pct.-regel, hvis den pågæl-

dende som supplement tegnede en privat forsikring — sådan forstod jeg det — og gav 1 kr. mere om dagen, om dette gav den pågældende adgang til at få en væsentlig større ydelse i sygedagpenge. Så vidt jeg forstår, har det aldrig været forelagt i socialministeriet, og det kan ikke være meningen, at loven kan fortolkes på den måde. Det skulle altså ikke være rigtigt.

Med hensyn til forholdene på de københavnske socialkontorer må jeg henvise til, hvad der er svaret i udvalget, hvor magistraten skriftligt har oplyst, at man ikke er i stand til at udskille de tilfælde, der er tale om, hvor hjælpen efter forsørgsloven er ydet til ansøgere, som er ramt af karensdagsreglerne i sygeforsikringsloven. Hr. Helge Nielsen mener at have andre oplysninger, men jeg må henholde mig til den skriftlige redegørelse, vi har fået fra Københavns kommune.

Til slut skal jeg blot nævne, at jeg må på regeringens vegne mene, at vi må afvise ændringsforslaget. Dels må vi gøre det af økonomiske grunde, det ville for sidste halvdel af indeværende finansår, sådan som socialdemokratiets ændringsforslag er bygget op, betyde en ekstra udgift for staten på 150 mill. kr. Dels må vi afvise det, fordi en gennemførelse i dag ville føre til meget store administrative vanskeligheder, og ikke mindst ville forslaget foregribe vores stillingtagen til de reformplaner, som snart vil blive fremlagt til drøftelse; jeg håber, at vi, når vi har fået alle problemerne belyst, vil have mulighed for her i tinget at nå til enighed om en ordning af korttidssikringerne.

Helge Nielsen: Jeg forstod på ordførerne for de tre regeringspartier, at de var meget positive over for vort ændringsforslag, men ikke mente, at vi havde råd til denne sociale hjælp på nuværende tidspunkt. Hr. Valbak trøstede mig med, at jeg ikke skulle blive syg af spænding; det mente han, jeg ligesom var lidt bange for. Jeg synes, det var glædeligt at høre, hvad hr. Valbak havde at sige. Men jeg må indrømme, at glæden var meget kortvarig, for da ministeren kom op og svarede, fik det hele jo en anden lyd. Jeg må altså stadig være i spænding om, hvornår man fra regeringens side agter at gennemføre de rimelige ting, vi har foreslået.